

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobkyně: N. R.**, zastoupena JUDr. Zdeňkem Novákem, advokátem, se sídlem Náměstí 143, Domažlice, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 46 Az 809/2003 - 28 ze dne 14. 9. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobkyně, advokátu JUDr. Zdeňku Novákovi, **se přiznává** odměna v částce 2150 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 16. 7. 2003, č. j. OAM - 475/VL - 20 - K01 - 2002, nebyl žalobkyni udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podala žalobkyně v zákonné lhůtě žalobu, jež následně k výzvě soudu doplnila, kterou napadla rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu výroku. Žalobkyně výslovně namítla porušení ustanovení § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (správní řád), a dále porušení § 12 a § 91 zákona o azylu. Žalobkyně uvedla, že opustila Rusko, protože měla jako ateistka žijící v muslimské oblasti, která hraničí s Čečenskem, problémy a má obavy z pronásledování ze strany muslimů. Dále uvedla, že měla ve své zemi problémy v rodině, neboť její současný druh je Armén a její rodina nebyla tomuto svazku nakloněna. Rovněž poukázala na problémy svého syna, který se seznámil s muslimskou dívkou a byl jejími příbuznými přemlouván, aby přijal islám a když to odmítl, byl muslimy napaden a zraněn. Dále uvedla, že se domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, resp. podmínky pro vztažení překážky vycestování podle § 91 citovaného zákona. Pokud jde o skutkové důvody, odkázala na obsah správního spisu žalovaného. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 14. 9. 2004, č. j. 46 Az 809/2003 - 28, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobkyni uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobkyně tak nesplnila zákonné podmínky pro jeho přiznání a rovněž nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Praze podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) dne 9. 11. 2004 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl žalobkyni doručen dne 1. 11. 2004, kasační stížnost byla podána osobně u krajského soudu dne 9. 11. 2004. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka je zastoupena advokátem.

Stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka především namítá, že Krajský soud v Praze posoudil uvedenou kauzu v rozporu s platným právním řádem. Dále uvádí, že shledává vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu a v projednání věci u krajského soudu, který podle názoru stěžovatelky projednal věc v rozporu se zákonem o azylu. Stěžovatelka navrhuje napadené rozhodnutí zrušit. Současně požádala o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti, což odůvodnila tím, že má obavu z nuceného opuštění České republiky a následného odjezdu do Ruska, kde jí podle jejího mínění hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů, a dále porušením právních předpisů ze strany příslušných orgánů, které rozhodovaly o její žádosti o azyl. Rovněž požádala o ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti.

Kasační stížnost byla doplněna k výzvě soudu ve stanovené lhůtě advokátem, jenž byl stěžovatelce ustanoven usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2004, č. j. 46 Az 809/2003 - 44. Jako důvody kasační stížnosti stěžovatelka v podání ze dne 12. 1. 2005 výslovně uplatnila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spatřuje v závěrech soudu o tom, že v jejím případě nejsou splněny podmínky pro udělení azylu podle § 12 a násl. zákona o azylu. Podle názoru stěžovatelky

předchozí řízení vykazuje vady spočívající v tom, že správní orgán při zjišťování skutkové podstaty porušil ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu. Stěžovatelka v této souvislosti uvádí, že v rámci provedeného pohovoru a v doplnění žaloby uvedla podrobně důvody, pro které požádala o azyl. Nesouhlasí se závěry soudu, který se důvody zabýval a porovnával je se zprávami o situaci v zemi původu stěžovatelky, na něž je odkazováno a jež byly opatřeny správním orgánem, a považuje je za nesprávné. Jestliže pro posouzení situace v Ruské federaci bylo vycházeno ze Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v Rusku za rok 2001 ze dne 4. 3. 2002, a dále z Informace organizace Člověk v tísni č. j. OAM - 1805/2002 ze dne 20. 11. 2002, tak je stěžovatelka přesvědčena o tom, že tyto zprávy nemohou zcela vystihnout situaci v jejím domovském státě. I kdyby se ve své tíživé situaci obrátila na orgány státní moci, je přesvědčena, že by se jí žádné účinné pomoci nedostalo a jednalo by se pouze o formální postup. Domnívá se, že správní orgán pochybil, když si nevyžádal aktuální zprávy o dodržování lidských práv v Ruské federaci za období po roce 2001, neboť je přesvědčena, že v tomto období došlo k dalšímu zhoršení situace, kterou stěžovatelka v rámci provedeného pohovoru a v doplnění žaloby popsala.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatelka proto navrhuje kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Praze. Uvádí, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy, a odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky učiněné ve správním řízení. Správní orgán dále uvádí, že použité zprávy pro posouzení situace v zemi původu stěžovatelky jsou relevantní, rozhodná doba pro užití těchto zpráv je doba, kdy byl projeven úmysl požádat o azyl, což bylo dne 16. 1. 2002, jak vyplývá z protokolu o pohovoru, a pohovor byl se stěžovatelkou veden dne 13. 9. 2002. Stěžovatelka měla možnost se s jejich obsahem seznámit, vyjádřit se k nim, popř. navrhnout jejich doplnění, což neučinila. Správní orgán dále uvedl, že stěžovatelka nevyužila možnosti ochrany prostřednictvím orgánů státu svého posledního trvalého bydliště, neobrátila se na orgány policie v Ruské federaci, nevyužila všechny zákonem dané prostředky na obranu sebe a své rodiny v zemi původu, a ani se o to nepokusila. Kasační stížnost z uvedených důvodů považuje žalovaný za nedůvodnou, stejně tak i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka uplatnila stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu

ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správního skutkového závěru, ve spise obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správního skutkového závěru.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Praze a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelkou uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Krajský soud v Praze právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S námitkami stěžovatelky se Krajský soud v Praze náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Ostatně stěžovatelkou uváděné důvody, tedy obava z napadání čečenskými teroristy a náboženská nesnášenlivost v rodině, nejsou důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy její rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory. Uváděné skutečnosti nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Na žadatelku se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Praze napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Praze postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelkou neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud

ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovatelce byl usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2004, č. j. 46 Az 809/2003 - 44, pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal advokátu JUDr. Zdeňku Novákovi odměnu ve výši 2150 Kč (dva úkony právní služby po 1000 Kč spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, a v písemném podání soudu ve věci doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d/ téže vyhlášky, a dva režijní paušály po 75 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. února 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu